

Il Pomo d'Oro & Fagioli — *Ariodante* de Händel

Palau d'Òpera

Dijous, 3 de novembre de 2022 – 19 h

Sala de Concerts

Amb el patrocini de:

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Franco Fagioli, *contratenor - Ariodante*

Mélissa Petit, *soprano - Ginevra*

Sarah Gilford, *soprano - Dalinda*

Luciana Mancini, *mezzosoprano - Polinesso*

Nicholas Phan, *tenor - Lurcanio*

Alex Rosen, *baix - rei d'Escòcia*

Il Pomo d'Oro

George Petrou, *director*

Tour Management: Askonas Holt

Georg Friedrich Händel (1685-1759)

Ariodante

Òpera en tres actes i llibret d'Antonio Salvi (1664-1724)

ACTE I

OBERTURA

- [1] – Cavatina: **Ginevra** “Vezzi, lusinghe, e brio...”
- [2] – Ària: **Ginevra** “Orrida a gl'occhi miei...”
- [3] – Ària: **Dalinda** “Apri le luci, e mira...”
- [4] – Ària: **Polinesso** “Coperta la frode...”
- [5] – Cavatina: **Ariodante** “Qui d'amor nel suo linguaggio...”
- [6] – Duet: **Ginevra** i **Ariodante** “Prendi da questa mano...”
- [7] – Ària: **Ginevra** “Volate, amori...”
- [8] – Ària: **Rei** “Voli co' la sua tromba...”
- [9] – Ària: **Ariodante** “Con l'ali di costanza...”
- [10] – Ària: **Polinesso** “Spero per voi, sì, sì...”
- [11] – Ària: **Lurcanio** “Del mio sol vezzosi rai...”
- [12] – Ària: **Dalinda** “Il primo ardor...”
- [13] – Simfonia
- [14] – Duet: **Ginevra** i **Ariodante** “Se rinasce nel mio cor...”
- [15] – **Cor**, **Ginevra** i **Ariodante** “Sì godete al vostro amor...”
- [19] – Allegro

ACTE II

[20] – Simfonia

[21] – Ària: **Ariodante** “Tu preparati a morire...”

[22] – Ària: **Lurcanio** “Tu vivi, e punito...”

[23] – Ària: **Ariodante** “Scherza infida in grembo al drudo...”

PAUSA

[24] – Ària: **Dalinda** “Se tanto piace al cor...”

[25] – Ària: **Polinesso** “Se l’inganno sortisce felice...”

[27] – Ària: **Ginevra** “Mi palpita il core...”

[28] – Ària: **Lurcanio** “Il tuo sangue, ed il tuo zelo...”

[29] – Recitativu acompanyat: **Ginevra** i **Dalinda** “A me impudica?...”

[30] – Ària: **Ginevra** “Il mio crudel martoro...”

ACTE III

[39] – Simfonia i arioso: **Ariodante** “Numi! Lasciarmi vivere...”

[40] – Ària: **Ariodante** “Cieca notte, infidi sguardi...”

[41] – Ària: **Dalinda** “Neghittosi or voi che fate? ...”

[42] – Ària: **Polinesso** “Dover, giustizia, amor...”

[43] – Ària: **Ginevra** “Io ti bacio, o mano augusta...”

[44] – Ària: **Re** “Al sen ti stringo, e parto...”

[45] – Ària: **Ginevra** “Sì, morirò; ma l’onor mio...”

[46] – Simfonia

[47] – Ària: **Ariodante** “Dopo notte, atra e funesta...”

[48] – Duet: **Lurcanio** i **Dalinda** “Dite spera, e son contento...”

[49] – Arioso: **Ginevra** “Manca, oh dèi! la mia costanza...”

[50] – Simfonia

[51] – Duet: **Ginevra** i **Ariodante** “Bramo aver mille cori...”

[52] – **Cor** “Ognuno acclami bella virtute...”

[56] – Andante allegro

[57] – **Cor** “Sa trionfar ognor...”

Durada aproximada del concert:

Primera part, 90 minuts | Pausa de 20 minuts | Segona part, 80 minuts.

#clàssics #nousreferents

Poema

amor

mereix la tarda una daga de foscor, diuen.
pel que sembla, així ha estat sempre.
recorden els vells que la pròrroga ha estat llarga,
però ningú generós sinó ells: les hores.
superada de nou l'absència quotidiana,
rovellarà encara la llum el món.
atònits tots, decidim a tothora indolència,
fins que ens faltin les forces per ajaçar-nos i esperar,
un cos per estimar.

Eduard Escoffet

Menys i tot (LaBreu edicions, 2017)

MOTOR VERDE

Sembrem futur
per a tothom

fundacionrepsol.com

REPSOL
Fundación

Una gran oportunitat per fer valer els nostres recursos naturals com a embornals de carboni a través de **reforestacions**, una solució climàtica natural. Un projecte pioner en què administracions públiques i organitzacions privades s'uneixen per generar un triple efecte transformador en **la societat, la naturalesa i l'economia.**

Afegeix-te al gran motor de la transició energètica.

Comentari

Ariodante salvador

Tot i que Georg Friedrich Händel (1685-1759) és un compositor popularment conegut per ser l'autor de l'oratori *El Messies* (1741), la seva empremta a l'àmbit operístic és indeleble. Il Caro Sassone, una estrella a Itàlia, Anglaterra i mig Europa, va consolidar la seva carrera amb una producció operística abundant, un llegat fonamental per entendre l'estil del *bel canto* barroc. Al final de la seva trajectòria, el seu catàleg operístic està integrat per una quarantena de títols –una mica més si es compten diverses obres mestres concebudes primer com a òperes i replantejades després com a oratoris a causa de problemes econòmics que en van impossibilitar la posada en escena–, i tenint la principal base d'estrenes a Londres, ciutat on va arribar procedent d'Itàlia després de formar-se i d'aprendre els secrets del teatre musical en què va desenvolupar el seu mestratge orquestral i vocal. Per a Händel el melodrama italià es va convertir en una forma d'expressió tan valuosa com el *concerto grosso*, que també va acabar d'assimilar a Venècia, Roma i Nàpols.

La seva arribada a la capital anglesa –on va debutar el 1711 amb *Rinaldo*– no només va ser la d'un artista que guanyaria experiència, sinó també la d'un empresari disposat a fer-se un lloc al mercat teatral d'aquesta gran ciutat. Per això, com és lògic, es va guanyar admiradors i enemics, ja que tant la Corona com el príncep de Gal·les i les diverses orquestres sustentades per l'aristocràcia mantenien pugnes per guanyar-se el públic. Al començament del segle XVIII l'òpera italiana estava de moda a tot Europa i a Anglaterra calien creadors consagrats, per això el geni de Händel va poder mantenir la seva hegemonia londinenca durant tres dècades i va arribar a dirigir el famós King's Theatre. El compositor alemany va aportar grans innovacions a l'apartat instrumental, elegància a la línia vocal i un elaborat concepte de l'ornament.

Després d'una trajectòria brillant, a Händel se li van multiplicar els problemes com a gestor, tot abandonant el King's Theatre el 1734, però ràpidament John Rich, l'empresari que aleshores portava el teatre del Covent Garden, li va oferir un contracte, el primer fruit del qual seria l'òpera èpica o òpera seriosa *Ariodante*, HWV 33, estrenada el gener del 1735. El compositor es va inspirar en l'*Orlando furioso* de Ludovico Ariosto, text amb el qual ja havia treballat per al *pasticcio* titulat *Oreste* (1723) i que novament reprendria en l'òpera màgica *Alcina* (1735). A *Ariodante* fa servir i modifica el llibret que Antonio Salvi originalment escriví per a *Ginevra, princesa d'Escòcia* de Pertti, estrenada a Florència dues dècades abans. La història s'ambienta a Escòcia –és l'única òpera del compositor ambientada a les illes Britàniques– i narra el complot de Polinesso, un admirador rebutjat per Ginevra, la filla del rei, per destruir la seva reputació que, a l'original, en realitat salva l'heroic cavaller Rinaldo, però que aquest llibret corona *Ariodante* com a salvador.

La partitura händeliana, dividida en tres actes, és un luxe quant a instrumentació i domini tècnic. En la primera versió comptava, a més, amb una important càrrega de suites dansístiques, ja que a l'època de la composició la companyia del Covent Garden tenia en nòmina un grup selecte de ballarins de l'Opéra de París, encapçalats per la cèlebre Marie Sallé, tota una estrella del moment, cosa que portaria el compositor a aplicar els seus coneixements de l'*opéra-ballet* francesa en una fusió perfecta amb l'estil italià. Les pàgines dedicades a la dansa, en tot cas, es van afegir tard al procés creatiu i no s'adaptaven tan plenament a la història com les parts vocals; algunes fins i tot mai es van arribar a utilitzar a *Ariodante*, i van ser recuperades per a la posterior *Alcina*.

A més de Marie Sallé, Händel va tenir per a l'estrena una gran diva per al paper de Ginevra, amb un famós castrat al rol titular, i amb una reputada mezzosoprano com l'antagonista, Polinesso, personatges amb una amplitud de tessitures que és una prova de foc per als seus intèrprets. El rol de Ginevra posseeix moments musicals molt interessants, com l'expressiva i demandant ària amb què acaba el segon acte, "Il mio crudel martoro", mentre que Ariodante té al seu càrrec la famosa "Scherza infida", amb una orquestració colorista i gairebé fúnebre. La primera intèrpret de Ginevra va ser la famosa soprano italiana Anna Maria Strada del Pò, "La Stradina" –que, a més de treballar amb Händel a Londres també va estrenar òperes de Vivaldi, Vinci o Leo–, mentre que la contralt Maria Caterina Negri assumia el paper del malvat Polinesso. Ja sense poder comptar amb Senesino, que fou durant anys el seu principal castrat al King's Theatre, Händel encomanaria al castrat Giovanni Carestini, "Cusanino", el paper d'Ariodante. El famós divo, que també va treballar per a compositors com Hasse, Porpora o Gluck, va col·laborar amb Händel a les òperes *Terpsichore* (1734), *Arianna in Creta* (1734) i *Alcina*, a més de la serenata o festa musical titulada *Parnasso in festa, per li sponsali di Teti e Peleo* (1734).

Després d'una estrena poc reeixida, *Ariodante* va tornar l'any següent al Covent Garden, aleshores, però, sense els ballets i amb les àries que va imposar un nou castrat, per passar a l'oblit durant dos segles fins que va ser rescatada primer el 1928, a Stuttgart, i més tard al bicentenari de la mort del compositor, el 1959. A Espanya es va estrenar el 15 de maig de 2006 al Gran Teatre del Liceu.

Pablo Meléndez-Haddad, periodista, historiador i crític musical

Palau de la Música Catalana

Palau Òpera

Ariodante de Händel
amb Franco Fagioli
& Il Pomo d'Oro

Il ritorno d'Ulisse in patria de Monteverdi
amb Mark Padmore
& Europa Galante

Il Tamerlano de Vivaldi
amb Accademia Bizantina

Palau Grans Veus

Christoph Prégardien

Juan Diego Flórez

Joyce DiDonato
& Il Pomo d'Oro

Més informació i venda d'entrades i abonaments a la carta a www.palaumusica.cat

Biografies

Franco Fagioli, Contratenor

©Julian Laidig

Avui dia és el principal representant del virtuosisme vocal de la seva tessitura. Reconegut tant pel seu mestratge com per la bellesa de la veu i una tècnica magistral, que abasta tres octaves, és el primer contratenor que ha signat un contracte en exclusiva amb Deutsche Grammophon (DG). La relació del cantant amb el segell reafirma el seu estatus entre les estrelles més enlluernadores del cant barroc i del repertori de principis del segle XIX. Va debutar discogràficament en solitari per a DG amb *Rossini*, al costat d'Armonia Atenea i George Petrou; amb un disc d'àries de Händel amb *Il Pomo d'Oro*, així com també amb un cedé amb àries virtuoses espectaculars de Leonardo Vinci, amb el mateix conjunt italià; àlbums que han merescut lloances unànimes de la crítica.

Entre les seves aparicions recents destaca el paper de Nerone d'*Agrippina* de Händel a la Royal Opera House Covent Garden, Staatsoper d'Hamburg i Bayerische Staatsoper de Munic; el rol principal de *Sigismondo* de Rossini al Teatr Słowackiego de Cracòvia; rol principal d'*Eliogabalo* de Cavalli a l'Opéra National de París i Dutch National Opera; Arsace de *Semiramide* de Rossini a la Opéra National de Lorraine; Idamante d'*Idomeneo* a la Royal Opera House Covent Garden; Andronico de *Tamerlano* de Händel al Teatro alla Scala de Milà; Ruggiero d'*Alcina* a la Staatsoper d'Hamburg; el rol principal de *Serse* a l'Staats theater de Karlsruhe; Adalgiso de *Carlo il Calvo* de Porpora al Festival d'Òpera Barroca de Bayreuth; el Plaer d'*Il trionfo del Tempo e del Disinganno* de Händel al Festival d'Ais de, Opéra de Lilla i Théâtre de Caen, i el rol homònim de *Giulio Cesare* de Händel al Teatro Colón de Buenos Aires i Opernhaus de Zurich.

Entre les darreres actuacions destaca Ruggiero d'*Alcina* en una nova producció a l'Opéra de Lausana. També s'ha consolidat com a concertista i s'ha presentat als festivals de Halle, Ludwigsburg, Innsbruck i Salzburg, tot col·laborant habitualment amb els directors Rinaldo Alessandrini, Alan Curtis, Gabriel Garrido, Nikolaus Harnoncourt, René Jacobs, José Manuel Quintana, Marc Minkowski, Riccardo Muti o Christophe Rousset.

La seva discografia impressionant abasta els papers principals de *Serse* de Händel i *Orfeo* i *Ezio* de Gluck; *Adriano en Siria* de Pergolesi; *Berenice* i *Teseo* de Händel; *Artaserse* i *Catone en Utica* de Leonardo Vinci; *La concordia de' pianeti* de Caldara; *Siroe, rè di Persia* de Hasse, o els àlbums en solitari *Arias para Caffarelli* i *Il maestro Porpora*.

Els seus compromisos futurs inclouen el rol de Sesto de *Giulio Cesare* al Théâtre des Champs Élysées i Opéra Comédie de Montpellier. Després participarà al Festival Barroc de Bayreuth com a Poro, en una nova producció d'*Alessandro nell'Indie* de Vinci i a *Achille in Sciro* al Teatro Real de Madrid. Igualment, fa aquesta gira europea amb *Ariodante* i *Il Pomo d'Oro*, i una d'àries de Mozart, que interpretarà amb la Kammerorchester de Basilea.

Melissa Petit, soprano

Nascuda a Saint-Raphaël, estudià cant a la seva ciutat i després a Niça abans d'entrar a l'International Opera Studio de la Staatsoper d'Hamburg. Després de tres anys i amb diversos projectes com a artista independent durant dos anys, el 2015 es va incorporar a l'Opernhaus de Zuric. Els seus papers amb aquesta companyia inclouen Sophie (*Werther*), Marzelline (*Fidelio*), Ännchen (*Der Freischütz*) i Créuse (*Médée*) de Charpentier.

A partir del 2017, va assumir amb un gran èxit rols protagonistes com ara Micaëla (*Carmen*) i Gilda (*Rigoletto*) al Festival de Bregenz, o Juliette (*Roméo et Juliette*) al Centre Nacional de les Arts Escèniques de Pequín i a la Deutsche Oper am Rhein de Düsseldorf. També destaquen les seves actuacions a l'Opéra de París com a Giannetta (*L'elisir d'amore*) i Papagena (*Die Zauberflöte*). El 2019 va cantar com a Aricie d'*Hippolyte et Aricie* de Rameau en una coproducció entre el Théâtre des Champs Élysées i l'Opernhaus de Zuric.

El tercer premi del Concurs d'Òpera de París (2019) també li ha obert les portes a altres teatres operístics de França. Així, la primavera del 2021 va interpretar en versió de concert Anna de *La dama blanca* de Boieldieu a Llemotges, rol que repetirà ja a l'escenari el 2023.

Debutà al Festival de Pasqual de Salzburg el 2021 com a Bellesa (*Il trionfo del Tempo e del Disinganno*) i fent de Servilia en un concert amb *La clemenza di Tito*; paper que també ha interpretat a Zuric i Montecarlo.

En agenda té el debut de Sophie (*Der Rosenkavalier*), Blanche (*Dialogues des carmélites*) i el paper principal de *La petite guineu astuta* de Leoš Janáček.

Sarah Gilford, soprano

@Markus Burke

Lloada per la nitidesa de la veu, és recent finalista del BBC Cardiff Singer of the World 2021 i acaba de deixar el prestigiós Opernstudio de la Bayerische Staatsoper.

La temporada 2022-23 té un gran nombre d'actuacions del màxim nivell, començant pel retorn a la Bayerische Staatsoper, on actuarà com a segona neboda en la reposició de *Peter Grimes* de Benjamin Britten juntament amb un elenc estel·lar i Jonas Kaufmann en el rol principal. Amb ell mateix debutarà a la Royal Opera House Covent Garden com a Sophie de *Werther*, sota la batuta d'Antonio Pappano. Tornarà a actuar amb el reconegut conjunt Il Pomo d'Oro com a Dalinda en l'actual gira europea amb Händel: París (Théâtre des Champs Élysées), Barcelona (Palau de la Música Catalana) i la Corunya (Palacio de la Ópera), entre altres ciutats.

La temporada 2021-22 va ser membre de l'Ensemble de l'Stadttheater de Klagenfurt, on va debutar amb el paper d'Ortlinde de *Die Walküre*, Susanna de *Le nozze di Figaro*, primera soprano de *Jakob Lenz* de Rihm i Gilda de *Rigoletto*. Durant la seva estada a l'Opernstudio de la Bayerische Staatsoper va interpretar el rol principal de *Mignon* de Thomas (Teatro Cuvillés), Giannetta de *L'elisir d'amore*, Taumännchen de *Hänsel und Gretel* i Barbarina de *Le nozze di Figaro*, entre altres actuacions.

Com a recitalista va debutar aquest estiu passat a la Fundación Juan March de Madrid i igualment es presentarà al Wigmore Hall l'estiu del 2023. Ha actuat també a l'Ambaixada del Regne Unit a Roma i a Londres per a la Imogen Cooper Trust. Ha treballat sota la batuta dels mestres Paul McCreesh (*Les estacions* de Haydn) o Trevor Pinnock (*Passió segons sant Mateu* de J. S. Bach). Recentment ha interpretat els *Goethe-Lieder* de Fazil Say amb la Georgisches Kammerorchester.

Luciana Mancini, mezzosoprano

D'origen xileno-suec va culminar la formació musical amb un màster al Reial Conservatori de la Haia, sota el mestratge de Rita Dams, Jill Feldman, Michael Chance, Peter Kooij i Diane Forlano.

Entre les seves aparicions més recents destaca com a la Música i Euridice de *L'Orfeo* de Monteverdi a l'Opéra Comique de París, dirigida per Jordi Savall; *Shéhérazade* de Ravel amb l'Orquestra del Festival de Budapest en aquesta mateixa ciutat i al Festival de Spoleto a Itàlia; igualment, el personatge homònim de *Serse* de Händel al Theater de Bonn, missatgera de *L'Orfeo* de Monteverdi amb l'Orquestra del Festival de Budapest i Iván Fischer a Vicenza, Budapest i Ginebra; el Concert d'Any Nou amb la Filharmònica d'Oslo; *Missa en Si menor* de Bach a l'Elbphilharmonie d'Hamburg amb el Collegium 1704 i Vaclav Luks; el rol de segona dona a la producció de Sasha Waltz de *Dido and Aeneas* al Teatro Real de Madrid; Galatea d'*Acis* de Händel; *Galatea e Polifemo* al Händelfestspiele de Halle, i el paper principal de *María de Buenos Aires* de Piazzolla al Theater de Bonn.

També ha interpretat les *Cançons populars* de Berio amb la Symphony Orchestra de Melbourne i al Musikfestspiele Sanssouci de Potsdam; ha cantat un programa centrat en el Renaixement italià amb l'Ensemble Pygmalion i Raphaël Pichon als festivals de Chaise-Dieu i Sablé; *El Messies* de Händel amb l'Orquestra del Segle XVIII en una gira per Espanya i Portugal; diversos programes amb les orquestres simfòniques de Melbourne i de Queensland; *Passió segons sant Mateu* de Bach amb la Residentie Orkest; papers com ara la Música, la missatgera i Proserpina de *L'Orfeo* a la Nationale Reisopera; els papers de Vita Mondana i Prudentio de la *Rappresentazione di anima et di corpo* de Cavalieri a la Staatsoper de Berlín, dirigida per René Jacobs; Amastre de *Serse* de Händel al Theater an der Wien, sota la batuta de Jean-Christophe Spinosi; Annio de *La clemenza di Tito* de Mozart al Festival de Drottningholm; Zaida d'*Il turco in Italia* de Rossini a la Nationale Opera d'Amsterdam; Panthalis de *Mefistofele* de Boito a la Festspielhaus de Baden-Baden; *Volupia*, *Didone* i *Egisto* de Cavalli a l'Opéra Comique de París amb Le Poème Harmonique; missatgera de *L'Orfeo* de Monteverdi a la Fundació Gulbenkian de Lisboa; Choeur de Chambre de Namur al Festival Baroque de Pontoise, Bilbao i Varsòvia; *Les set últimes paraules de Crist a la creu* de Haydn amb la Bergen Philharmonic Orchestra i Juanjo Mena; Proserpina en la producció de Sasha Waltz de *L'Orfeo* de Monteverdi amb la Freiburger Barockorchester i Pablo Heras-Casado a la Nationale Opera d'Amsterdam, Grand Théâtre de Luxemburg, Baden-Baden, Bergen, Opéra de Lilla i Staatsoper de Berlín.

El seu ampli repertori, a més a més inclou rols com ara Bradamante d'*Il palazzo incantato* de Luigi Rossi, Dafne de *L'Euridice* de G. Peri, els principals oratoris de J. S. Bach i diversos papers d'obres de Händel, com Matilde de *Lotario* i Cleofe de *La resurrezione*.

Recentment ha debutat en el paper d'Ottavia de *L'incoronazione di Poppea* de Monteverdi amb Iván Fischer i l'Orquestra del Festival de Budapest a Budapest, Ginebra i Vicenza; també en el principal de *La Cenerentola* al Theater de Bonn. Interpreta igualment la *Passió segons sant Mateu* amb l'Orquestra Filharmònica de Rotterdam i Jan Willem de Vriend; repetirà el rol de segona dona en les reposicions de *Dido and Aeneas* de Sasha Waltz a la Staatsoper de Berlín i a l'Schlossfestspiele de Ludwigsburg, i la *Missa en Si menor* de Bach amb la Nederlandse Bachvereniging i Hans-Christoph Rademann. Ha tornat una vegada més a la Nationale Opera Amsterdam amb motiu de l'Opera Forward Festival.

Nicholas Phan, tenor

Descrit pel «Boston Globe» com “*un dels cantants més notables a nivell mundial*”, el tenor nord-americà cada vegada és més reconegut com un artista destacat de l’escena internacional. Amb un repertori increïblement ampli, que abasta gairebé cinc segles de música, actua habitualment amb les principals orquestres i companyies d’òpera d’arreu. També s’interessa especialment pel recital i és un defensor apassionat del lied i la música de cambra vocal. Nicholas Phan va cofundar el 2010 el Collaborative Arts Institute de Chicago, entitat dedicada a promoure aquest repertori a vegades injustament desatès.

En l’aspecte discogràfic, destaca el seu darrer àlbum, *Clairières*, en el qual presenta cançons de Lili i Nadia Boulanger, i que va ser nominat a un Premi Grammy (2020) com a millor àlbum vocal solista clàssic. Un altre cedé, *Gods and monsters*, també va ser nominat al mateix premi el 2017, tot convertint-se en l’únic cantant d’ascendència asiàtica a ser nominat a la història de la categoria des del 1959. La seva discografia creixent també inclou un enregistrament nominat al Grammy; es tracta de *Pulcinella* de Stravinsky amb Pierre Boulez i la Symphony de Chicago, així com l’enregistrament de l’estrena mundial *A sunbeam’s architecture* d’Elliott Carter.

Sol·licitat com a comissari i programador, més enllà de la seva tasca com a director artístic de CAIC, també ha concebut projectes per a la World Federation of Music Therapy (WFMT) i la New York's Classical Music Radio (WQXR), i ha col·laborat en programes amb la Chamber Music Society de Filadèlfia, la Merola Opera i San Francisco Performances, on va ser artista vocal resident del 2014 al 2018. Els seus projectes aprofundeixen en qüestions d'identitat, tot posant en relleu veus injustament poc representades a la història, o bé subratllant la rellevància de la música de tots els períodes històrics i indicant-ne el reflex en els corrents presents.

Alex Rosen, baix

Nascut a La Cañada (Califòrnia), s'està posicionant molt ràpidament a l'escena internacional del concert, l'òpera i el recital. Els seus compromisos recents inclouen *Semele* de Händel amb l'Opera de Filadèlfia, *La Creació* de Haydn amb l'Orchestre National de Metz i la *Passió segons sant Joan* de Bach amb Les Arts Florissants i la Royal Concertgebouw Orchestra, sota la direcció de William Christie.

La temporada 2019-20 va cantar com a Caronte en una nova producció de *L'Orfeo* de Monteverdi amb la Nederlandse Reisopera, dirigida per Monique Wagemakers. La producció incorporava deu cantants i deu ballarins en un "cos artístic" coreografiat completament per Nanine Linning, juntament amb la instal·lació artística a càrrec del col·lectiu Studio Draft, integrat per artistes holandesos. Va esdevenir Seneca de *L'incoronazione di Poppea* a l'Opera de Cincinnati, sota la direcció de Gary Thor Wedow, i al Teatro Colón sota la direcció de Kelly Kuo.

Malgrat haver de cancel·lar diverses compromisos durant la temporada 2020-21 arran de la pandèmia, va poder actuar a l'Opera Theatre de St. Louis presentant el seu projecte *Opera on the Go*. Posteriorment ho va fer a la Des Moines Metro Opera com a Citheron d'una nova producció de *Platée*.

Va començar la temporada passada debutant al Gran Teatre del Liceu com a Truffaldino d'*Ariadne auf Naxos*. Després va cantar al Theater de Basilea els papers del Temps, Nettuno i Antinoo d'*Il ritorno d'Ulisse in patria* de Monteverdi i va participar a la producció *The man with the night sweats* amb la Capella Cracoviensis a Cracòvia, a més de fer els rols de Masetto i Commendatore de *Don Giovanni* al Liceu i Opéra de Bordeus.

La seva agenda 2022-23 inclou Seneca i Console de *L'incoronazione di Poppea* per al Festival d'Ais de Provença a Versalles, *Die Schöpfung* de Haydn al Theater de Basilea, com també una gira amb *Alcina* en el paper de Melisso amb Les Musiciens du Louvre per tot Alemanya, Espanya i Holanda. També participa en aquesta gira europea d'*Ariodante* amb II Pomo d'Oro, i en concerts d'*El Messies* amb l'Orchestre de l'Opéra Royal de Versalles dirigida per Franco Fagioli.

També té una llarga trajectòria juntament amb el pianista Michał Biel, amb el qual va guanyar el segon premi del Concurs Internacional de l'Acadèmia Hugo Wolf el 2018. Com a guardonats de la Royaumont Foundation's Art Song Academy, han ofert recitals en algunes de les sales més prestigioses d'Europa dedicades a l'àmbit vocal, incloent-hi el Festival de Lied Victoria de los Ángeles a Barcelona o el Wigmore Hall a Londres.

Il Pomo d'Oro

©Nicola Dalmaso

L'orquestra, fundada el 2012, té una forta dedicació a l'òpera, per bé que també està compromesa amb el terreny instrumental a través de diverses formacions. Els músics que en formen part figuren entre els millors en la interpretació amb instruments d'època. Ha treballat estretament amb els directors Riccardo Minasi, Maxim Emelyanychev, Stefano Montanari, George Petrou, Enrico Onofri i Francesco Corti. La concertino Zefira Valova també ha dirigit l'orquestra en diversos projectes. Del 2016 al 2019 Maxim Emelyanychev en va ser el director, i des d'aleshores Francesco Corti n'es el director principal.

Il Pomo d'Oro és una formació convidada habitualment per prestigioses sales de concerts i festivals d'arreu d'Europa. Amb el programa enregistrat el 2016 amb Joyce DiDonato, *In war and peace*, dirigit per Maxim Emelyanychev i guardonat amb un Echo Klassik el 2017, la formació ha estat de gira per tot el món.

La discografia d'Il Pomo d'Oro inclou òpera: *Agripina*, *Serse*, *Tamerlano*, *Partenope* i *Ottone* (Händel), *Catone in Utica* (Vinci) o *La Doriclea* (A. Stradella); recitals, amb els contratenors Jakub Józef Orliński, Franco Fagioli, Max Emanuel Cencic o Xavier Sabata; amb les mezzosopranos Ann Hallenberg i Joyce DiDonato, i amb les sopranos Francesca Aspromonte i Emöke Barath. Entre els àlbums instrumentals, figuren els enregistraments de *Concerts per a violí i clave* (Haydn) i un àlbum amb el violoncel·lista Edgar Moreau que va rebre el premi Echo Klassik 2016. Altres discos estan dedicats als *Concerts per a violí* i els *Concerts per a clave* de J. S. Bach, amb Shunske Sato i Francesco Corti com a solistes, respectivament, i a concerts virtuosístics per a violí juntament amb Dmitry Sinkovsky.

Entre els darrers llançaments destaquen els concerts per a clave de Bach amb Francesco Corti, recitals amb Lisette Oropesa (àries de concert de Mozart) i Jakub Józef Orliński (*Anima Aeterna*), o *Apollo e Dafne* de Händel amb Kathryn Lewek i John Chest aquest any.

El 2019, els àlbums *Anima sacra* amb Jakub Józef Orliński i *Voglio cantar* amb la soprano Emöke Barath van rebre el prestigiós premi Opus-Klassik, mentre que *Serse* de Händel, dirigit per Maxim Emelyanychev, fou distingit amb l'important guardó italià Abbiato del Disco. El 2018 l'òpera *La Doriclea* d'Alessandro Stradella, dirigida per Andrea di Carlo, va merèixer el Preis der Deutschen Schallplattenkritik. I *Virtuosissimo*, amb Dmitry Sinkovsky, editat el 2019, va rebre un Diapason d'Or. Així mateix, *Eden*, posat al mercat el 2022, té un Choc de Classica.

Il Pomo d'Oro és ambaixador oficial d'El Sistema Grècia, un projecte humanitari que promou l'educació musical gratuïta per als nens dels camps de refugiats a Grècia, tot oferint-hi de manera regular concerts benèfics, tallers i classes de música seguint el mètode d'El Sistema.

El nom de la formació, Il Pomo d'Oro, fa referència al títol d'una òpera d'Antonio Cesti, que aquest va compondre per a les noces de l'emperador Leopold I d'Àustria amb Margarita Teresa d'Espanya a Viena el 1666.

Il pomo d'oro degué ser una de les produccions d'òpera més grans, cares i espectaculars de la història del que encara era un gènere jove. En total hi havia 24 escenografies diferents, un ballet amb 300 cavalls, incorporava un espectacle de focs d'artifici amb 73.000 coets, nombrosos “efectes especials” superlatius, que haurien convertit sens dubte la cort de l'emperador en el punt culminant de l'esplendor cultural d'Europa.

Integrants de Il Pomo d'Oro en aquest concert:

Violins I: Zefira Valova, Edson Scheid de Andrade, Daniela Nuzzoli, Dmitry Lepekhov i Valentina Mattiussi | *Violins II:* Nicholas Robinson, Lucia Giraudo, Veronica Böhm i Katarzyna Olszewska | *Violes:* Giulio D'Alessio i Maria Bocelli | *Violoncel:* Ludovico Minasi i Natalia Timofeeva | *Contrabaix:* Jan Prievoznik | *Tiorba:* Elisa La Marca | *Oboè i flauta:* Roberto De Franceschi i Petra Ambrosi | *Fagot:* Katrin Lazar | *Clavicèmbal:* Andrea Buccarella | *Trompes:* Christian Binde i Gilbert Cami Farràs

www.il-pomodoro.ch

George Petrou, director

@Ilias Sakalak

És un dels directors més reclamats de la seva generació i un dels principals especialistes del Barroc. Durant molts anys ha estat el director artístic de la prestigiosa orquestra Armonia Atenea, com també de l'Orquestra Simfònica Nacional de la Ràdio de Grècia. Nascut a Grècia, va estudiar al Conservatori d'Atenes, al Royal College i la Royal Academy of Music de Londres, i inicià la seva carrera musical com a pianista a duo amb Christos Papageorgiu. Amb la seva orquestra Armonia Atenea, actua a sales d'arreu del món amb instruments ja siguin històrics o bé moderns.

Més enllà de la seva activitat com a director de diverses formacions orquestrals, manté una intensa activitat escènica, amb aparicions exitoses als principals teatres operístics, com l'Opernhaus de Leipzig, Théâtre du Capitole de Tolosa de Llenguadoc, Opéra National du Rhin, Opéra de Niça, Theatre an der Wien, Opéra de Lausana, Òpera Nacional de Corea del Sud, Teatro Petruzzelli de Bari, Teatro Verdi de Trieste, Théâtre des Champs Elysées, Opéra Royal du Château de Versailles, Òpera Reial de Suècia a Estocolm o Òpera Nacional Grega.

Actua habitualment amb orquestres de prestigi, amb les quals visita festivals com el de Pasqua de Salzburg, Proms de la BBC, Festival Klara de Brussel·les, Festival Händel de Halle o Festival de Karlsruhe, amb un ampli repertori que abasta des del Barroc fins a la música contemporània. Els darrers anys ha dirigit *Siroe* de Hasse a Viena, Versalles, Lausana, Wiesbaden i al Concertgebouw d'Amsterdam; *Die Zauberflöte* a l'Òpera Nacional de Grècia; *La Cenerentola* i *L'italiana in Algeri* a Trieste; *Medea* a Niza; *Scipione* de Händel al Festival Händel a Halle; *West Side story* de Bernstein a Atenes; *Orfeo ed Euridice* a St. Gallen; *La gazza ladra* al Teatro Petruzzelli; *Orlando finto pazzo* de Vivaldi a Seül; *Sweeney Todd* de Sondheim a Atenes; *Ottone, re di Germania* de Händel i *Giulietta e Romeo* de Zingarellis al Theater an der Wien; *Il barbiere di Siviglia* i *Lucia di Lammermoor* a l'Òpera Nacional de Grècia; *La donna del lago* a Lausana, Wiesbaden i Zagreb; *La traviata* a Tolosa de Llenguadoc, i *Serse* a Karlsruhe.

Entre les seves darreres actuacions figuren concerts amb l'Orchestra Toscanini a Parma, *Orlando furioso* de Vivaldi al Teatro Real, la *Simfonia Fantàstica* de Berlioz al Festival d'Atenes, *Griselda* d'A. Scarlatti al Festival Vall d'Itria (Martina Franca), un programa de *bel canto* al Festival d'Òpera Rossini a Pesaro i *La donna del lago* de Rossini a Moscou.

Ha treballat per als segells discogràfics Deutsche Grammophon, Decca i MDG. Els seus enregistraments han rebut nombrosos premis, com l'Echo Klassik per *Tamerlano* de Händel el 2008 i Enregistrament de l'Any dels International Opera Awards per *Alessandro* de Händel. *Ottone, re di Germania* també de Händel va ser nominat a un Grammy en la categoria de millor enregistrament d'òpera.

Igualment, George Petrou té l'honor de ser professor associat de la Royal Academy of Music de Londres i té el títol Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres del govern francès. Des de la temporada 2021-22 es director artístic de l'International Händel Festspiele de Göttingen.

També et pot interessar...

Palau Òpera

Dissabte, 11.03.23 – 19 h

Sala de Concerts

Il ritorno d'Ulisse in patria de Monteverdi

Mark Padmore, *tenor*

Sara Mingardo, *mezzosoprano*

Giuseppina Bridelli, *mezzosoprano*

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (Xavier
Puig, director)

Europa Galante

Fabio Biondi, *director*

Claudio Monteverdi:

Il ritorno d'Ulisse in patria (versió de concert)

Llibret de Giacomo Badoaro

Preus: de 30 a 78 €

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEO
CATALÀ

